

Danske domme i straffesager 1961-62

Ved højesteretsdommer TH. GJERULFF.

Straf og sikkerhedsforanstaltninger.

En 27-årig mand havde en nat dræbt sin jævnaldrende hustru, der lå på en ottoman ved siden af ham, ved at gribe hende om halsen og trykke til, indtil hun var død. Samme nat kvalte han endvidere sin 9 år gamle datter, medens hun sov. To dage senere søgte han ved ildspåsættelse, der ville udsætte andres liv for overhængende fare, at skjule sporene af de to drab, idet han overlædte bl. a. en dyne og et vattæppe, der lå over hustruens lig, med benzin og lagde en brændende cigaret på dynen, uden at det dog lykkedes ham at sætte ild på, idet der kun fremkom et hul i dynebetrækket, hvorefter han opgav sit forehavende. Tiltalte havde tidligere været idømt ungdomsfængsel og fængsel i 6 måneder for tyveri m. v. I følge erklæring fra Retslægerådet var han normalt begavet, men karakterologisk betydeligt afvigende og kunne ikke anses for egnet til påvirkning gennem straf; anbringelse i psykopatforvaring anbefalede. Ved Østre Landsrets dom henførtes han under strfl. § 17, men idet der efter forbrydelsernes grovhed ikke fandtes tilstrækkeligt grundlag for at bringe § 70 til anvendelse, idømtes han i medfør af § 237 og § 180, jfr. § 21, fængsel på livstid. Efter dommens afsigelse blev tiltalte indlagt på Rigshospitalet til nærmere undersøgelse hos næstformanden i Retslægerådets psykiatriske afdeling, professor Villars Lunn. I den af rådet derefter afgivne erklæring udtaltes bl. a., at tiltaltes personlighed forekommer præget af en dybtgående karakterafvigelse af psykopatisk art. Han er i følelsesmæssig henseende umoden og egocentrisk med ringe evne til at etablere dybere følelsesmæssig kontakt, endvidere præget af selvusikkerhed, sårbarhed og insufficiensfølelse. Den psykopatiske karakterafvigelse manifesterer sig imidlertid især i hans manglende evne til i belastende situationer at beherske sine impulser og søge en konstruktiv løsning af vanskelighederne. Han er ved sådanne lejligheder tilbøjelig til at handle uovervejede og impulsivt uden tanke på de uundgåelige konsekvenser på længere sigt. Det kan ikke udelukkes, at en latent homoseksuel driftsorientering har været medvirkende årsag til de seksuelle vanskeligheder, og at han i sin angst for at være seksuelt abnorm har projiceret sine konflikter på hustruen. Igennem lang tid og i stigende grad de sidste måneder forud for drabene havde han befundet sig i en situation, som for ham var præget af uløselige konflikter og vanskeligheder: Forholdet til hustruen var yderligere spændt, utvivlsomt med de seksuelle problemer som et afgørende punkt. Han var på det nærmeste impo-

tent og plaget af forestillinger om hustruens mulige seksuelle abnormitet og utroskab, endvidere af familiens økonomiske udføre, af spiritusmisbrug, som han i stadig højere grad gav efter for, samt af spekulationer over separation, som hustruen hårdnakket modsatte sig. Drabene lader sig anskue som en kortslutningsreaktion, en impulsiv affekthandling som udløsning af en ulidelig konfliktsituation. Hans forestillinger om hustruens sexualliv synes umiskendelig præget af visse paranoide mistydninger, og det findes overvejende sandsynligt, at der har været tale om et forestillingskomplex af sygelig art, der på enkelte områder har compromitteret hans realitetsvurdering på paranoid måde. Sammenfattende udtalte rådet derefter, at væsentlige træk i tiltaltes tilstand kunne anføres til støtte for den antagelse, at han havde været sindssyg i gerningsøjeblikket, men at der dog resterede en betydelig usikkerhed og tvivl om det berettigede i denne påstand. Derimod betegnes det som uomtvisteligt, at han har befundet sig i en ved mangelfuld udvikling og forstyrrelse af sjælsevnerne betinget varige tilstand af en art, som efter en lægelig bedømmelse må placere ham som absolut uegnet til påvirkning gennem straf. Anbringelse i psykopatforvaring anbefaledes som den mest hensigtsmæssige foranstaltning. Ved H.D. 28. maj 1961 (*U. 1961 p. 585*) stadfæstedes imidlertid landsrettens dom, dog at straffen nedsattes til fængsel i 16 år. — Der kan henvises til *U. 1960 p. 188 H* og *396 H*, jfr. *N.T.f.K. 1961 p. 152*, og til *Hye-Knudsen i N.T.f.K. 1958 p. 214 ff.*

En 27-årig, ustraffet mand havde forsøgt voldtægt overfor en 11-årig pige, som han havde truffet på en vej og kørt til en mose på sin knallert, hvor han lagde hende på ryggen og forsøgte at presse en vante ind i hendes mund og at binde hendes arme med et reb. Han havde dernæst hugget med en dolk efter en mand, der var kommet til hjælp, dog uden at ramme. Retslægerådet betegnede ham som normalt begavet, men personlighedsmæssigt i udtalt grad afvigende, selvsikker og stemningslabil, svært kontakthæmmet, af ganske svigtende evne til på adækvat vis at afreagere følelses- og driftsmæssige impulser. På basis af disse personlighedsafvigelser, der må ses som udtryk for en dybtgribende neurotisk lidelse (en karakterneurose) har der efter rådets erklæring udviklet sig et hysteriformt reaktionsmønster med visse tilbagevendende legemlige og sjælelige symptomer, dels i form af hovedpine, dels i form af inadækvate affektudladninger med mere eller mindre uheldige handlingsudslag, eventuelt ledsaget af bevidsthedsændringer. Også hans sexualliv er svært neurotisk præget, således at han også på det seksuelle område er massivt hemmet og kun i stand til at opnå sexuel afspænding gennem explosionsagtige driftsgennembrud. Handlingen måtte opfattes som en sådan afspændingshandling med medfølgende delvis glemsel for det

passerede. Det kunne ikke derved antages at have drejet sig om sindssygelig tilstand. Tiltalte kunne ikke anses for strafegnet, og rådet anbefalede, at han foreløbig anbragtes i hospital for sindslidende; muligt ville det senere være hensigtsmæssigt at overføre ham til psykopatforvaringsanstalt. Vestre Landsret dømte ham herefter til anbringelse i et hospital for sindslidende. Ved H.D. 10. januar 1961 (*U. 1961 p. 153*) fandtes foranstaltningerne imidlertid, særlig under hensyn til retssikkerheden, at burde bestå i anbringelse i en forvaringsanstalt for psykopater.

En i 1917 født mand, der gentagne gange var anset for blufærdighedskrænkelse, blev i 1953 for overtrædelse af strfl. § 232 dømt til anbringelse i forvaringsanstalt for psykopater. I 1955 blev han udskrevet på prøve, og i 1956 blev tiltale for blufærdighedskrænkelse undladt mod indskærpelse af prøveudskrivningsvilkårene. Han var nu fundet skyldig i blufærdighedskrænkelse i tre tilfælde i 1960 overfor nogle skolepiger i alderen 6—15 år, dels gennem udtalelser til dem, dels ved at fremvise sit erigerede lem under benklæderne. Alle forholdene var begået samme formiddag, medens tiltalte var påvirket af spiritus og muligt af ketogan eller lignende medicin. Af en erklæring fra overlægen ved forvaringsanstalten i Herstedvester fremgik, at tiltaltes forhold i prøveudskrivningstiden havde været kendetegnet af uro og talrige overtrædelser af vilkårene. Kun i kortere perioder og kun i forbindelse med nogle af hans mange anbringelser på optagelses-hjem eller anden institution og den deraf følgende faste administration af antabus, havde han formået at passe en beskæftigelse. Efter udskrivning fra sådanne ophold var han næsten øjeblikkelig recidiveret med hensyn til vold samt spiritusmisbrug og deraf følgende social deroute. Ambulant alkoholistbehandling i forbindelse med antabus havde bortset fra ganske enkelte perioder været uigennemførlig. Det syntes uomtvisteligt, at hans uro og latente spændingstilstand og deraf følgende spiritusmisbrug er af født bl. a. af en svær seksualneurose. I overlægens erklæring nævnes, at den tilsynsførende var af den opfattelse, at tiltalte ikke frembød en så stor fare for retssikkerheden, at en egentlig genindsættelse i forvaringsanstalten var indiceret, og overlægen anbefalede en væsentlig skærpelse af vilkårene, såfremt genindsættelse ikke bestemtes. Retslægerådets erklæring gik ud på, at rådet under hensyn til, at faren for retssikkerheden syntes at være forholdsvis beskeden, ikke skulle udtale sig imod, at tiltalte forblev prøveløsladt, mod at vilkårene ændredes som af overlægen foreslået. Ved Københavns Byret blev tiltalte af hensyn til retssikkerheden dømt til påny at anbringes i en forvaringsanstalt, og denne dom stadfæstedes af landsretten og ved H.D. 23. august 1961 (*U. 1961 p. 871*).

En 26-årig landbrugsmedhjælper havde under sin tjeneste hos en gårdejer stjålet en damefrakke af værdi ca. 200 kr. og en stortrøje af værdi ca. 135 kr., efter sin forklaring for at hævne sig på gårdejerens hustru. Han havde til sit 20. år været under åndssvageforsorg og havde siden klaret sig socialt tilfredsstillende og var ustraffet. Det sidste årstid havde han dog haft tiltagende besvær med at begå sig arbejdsmæssigt og socialt. Under sagen var han blevet gift. Han var efter Retslægerådets erklæring åndssvag i lettere grad og uegnet til påvirkning gennem straf. Ved underret og landsret idømtes han imidlertid en betinget straf af fængsel i 60 dage. For Højesteret forelå en erklæring fra overlægen ved vedkommende forsorgscenter, iflg. hvilken man fra åndssvageforsorgens side ganske afgjort ville forsøge at holde ham udenfor institution. Han skulle blot hjælpes til rette i tilværelsen, og kun hvis han viste sig umulig at hjælpe socialt, eller hvis han blev syg eller skulle begynde nye kriminelle handlinger, ville indlæggelse på åndssvagehospital komme på tale. Ved H.D. 17. maj 1961 (*U. 1961 p. 572*) fandtes han uegnet til påvirkning gennem straf og dømtes til inddragelse under åndssvageforsorg. — Der kan henvises til *U. 1960 p. 140 H* (N.T.f.K. 1961 p. 155) og 833 H.

Fire unge mænd i alderen fra 20 til 23 år havde en nat på en landevej overfaldet en 17-årig pige og skiftevis tiltvunget sig samleje med hende; for en enkelt vedkommende forelå der dog kun forsøg. Den ældste, der dømtes for voldtægt, men — i modsætning til de andre — ikke for medvirken hertil, var i følge de lægelige erklæringer begavelsesmæssigt beliggende i grænseområdet mellem sinkestadiet og lettere åndssvaghed, mens hans hele personlighedsmæssige udvikling var i betydelig grad retarderet, idet han var barnlig, enfoldig og letledelig med mangelfuldt udviklede sociale og etiske begreber. Han havde ikke tidligere haft samleje. Socialt havde han vist sig stabil og havde ikke tidligere gjort sig skyldig i kriminelle handlinger. Medens de tre andre ved en nævningedom idømtes fængselsstraffe fra 2 år 6 måneder til 4 år, fandtes han overensstemmende med Retslægerådets erklæring uegnet til påvirkning gennem straf og dømtes til at inddrages under åndssvageforsorg. Ved H.D. 15. november 1962 (*U. 1963 p. 47*) fandtes det imidlertid af hensyn til retssikkerheden påkrævet, at tiltalte anbragtes i en åndssvageanstalt. — Der kan henvises til højesteretsdomme i *U. 1948 p. 401*, 1955 p. 466 og 1957 p. 501 og 1007 (N.T.f.K. 1959 p. 55).

En i 1890 født mand A havde i årene 1955—57 tilegnet sig ca. 125.000 kr. fra et firma, i hvilket han var bogholder og kasserer. Efter at hans familie havde skaffet 25.000 kr., fik han lov til at blive i firmaet, men afskedigedes i 1959. Samme år blev han administrator i et aktieselskab, af hvis midler han i det følgende årstid tilegnede sig ca. 48.000 kr. Samtlige beløb, ca. 173.000 kr.,

overlod han til en anden mand B, som han tidligere havde haft økonomiske transaktioner med, og som nu arbejdede med et projekt til rationalisering af byggeriet og fremstilling af nye byggematerialer. Ved Østre Landsrets dom blev begge fundet skyldige efter strfl. § 278, idet det f. s. v. ang. B statueredes, at han efter kort tids forløb var blevet klar over, at A uberettiget havde tilegnet sig pengene. Ved H.D. 3. september 1962 (*U. 1962 p. 747*) straffedes A med fængsel i 2 år, der dog gjordes betinget, idet det under hensyn til A's alder — 72 år — og til en række særlige omstændigheder, der knyttede sig til forbrydelserne — overensstemmende med underrettens og landsrettens domme — ikke fandtes påkrævet, at straffen kom til fuldbyrdelse. (Tre af syv dommere ville dog under hensyn til omfanget og beskaffenheden af de begåede underslæb, idømme en ubetinget straf af fængsel i 1 år 3 måneder). B, der var født i 1904, måtte efter erklæring fra Retslægerådet karakterologisk anses for at være ret betydeligt afvigende, specielt selvhævdende og hyperthym, overfladisk og ukritisk aktiv. Gennem en årrække havde han misbrugt amfetamin og amfetaminlignende stoffer. Dette havde dels accentueret de omtalte karaktertræk, dels medført at han i hvert fald i perioder havde været sindssyg, specielt præget af forfølgelsesforestillinger. Rådet anså det for sikkert, at psykosen bestod indtil 1957 og overvejende sandsynligt, at den var til stede indtil december 1960. Efter rådets opfattelse havde B på tidspunkterne for samtlige de påsigtede handlinger befundet sig i en så dybtgribende psykopatologisk tilstand, at straf måtte anses uanvendelig, respektive uegnet til påvirkning af ham. Højesteret lagde til grund, at der havde været en sådan forbindelse mellem sindssygdommen og de begåede forbrydelser, at han ikke kunne anses at have været tilregnelig. Ligesom i de to foregående instanser dømtes han til at undergives psykiatrisk behandling på et hospital for sindslidende med tilsyn af Dansk Forsorgsselskab under udskrivning, således at der af forsorgsselskabet i forbindelse med den behandelende læge kunne træffes bestemmelse om genindlæggelse på hospitalet. Et af landsretten fastsat yderligere vilkår, hvorefter eventuel genanbringelse straks ville være at indberette til statsadvokaten, der inden én uge ville have at forelægge sagen for retten, fandt Højesteret at kunne udelade, bl. a. under hensyn til, at der var beskikket tilsynsværge for B. Det er formentlig herved også taget i betragtning, at de kurative hensyn træder i forgrunden ved den trufne foranstaltning, der nærmere er omhandlet i Rigsadvokatens cirkulære nr. 57 af 15. marts 1957. Om tilregnelighedsspørgsmålet kan henvises til domme i *U. 1940 p. 1039 H*, *1942 p. 152 og 1027*, *1944 p. 475 H og 1101 H (T.f.R. 1946 p. 461)* og *1947 p. 554 H* og Hurwitz: *Den danske Kriminalret*, alm. del p. 416, 422 og 434.

Arbejdshus og sikkerhedsforvaring.

Efter strfl. § 62, nr. 4, kan indsættelse i arbejdshus i stedet for fængselsstraf idømmes, når nogen har begået en forbrydelse under påvirkning af spirituøse drikke, og han må antages at være forfalden til drukkenskab. I tre tilfælde har Højesteret idømt arbejdshus alene med hjemmel i denne bestemmelse:

Det første tilfælde angik en 51-årig mand, der talrige gange var straffet for beruselse på offentlig gade, men ellers ikke. Han havde nu en aften i spirituspåvirket tilstand i en havekoloni sat ild på et hus, der nedbrændte, og på en madras i et andet havehus, hvis gulv der gik ild i; endvidere havde han forsøgt at sætte ild på endnu et havehus. Han havde gennem mange år fået udbetalt socialhjælp, i de seneste år så godt som uafbrudt. Han fandtes at være forfalden til drukkenskab og blev af landsretten dømt til indsættelse i arbejdshus efter strfl. §62, stk. 4. Tiltalte ankede med påstand om idømmelse af tidsbestemt fængselsstraf bl. a. på vilkår, at han underkastede sig lægeligt ledet alkoholistbehandling, men ved H.D. 16. marts 1961 (*U. 1961 p. 388*) stadfæstedes dommen, idet arbejdshus skønnedes bedst egnet. Inspektøren for arbejdshuset havde bl. a. udtalt, at tiltalte efter lægeerklæringerne tiltrængte langvarig afvænning og arbejdsstræning i forbindelse med effektiv efterbehandling, og at han ville anse anbringelse i arbejdshus for den mest adækvate foranstaltning.

I det andet tilfælde var en 31-årig mand, der tidligere var straffet gentagne gange, bl. a. for berigelsesforbrydelser, fundet skyldig i overtrædelse af strfl. § 181, stk. 1 og 2, idet han i forening med en medtiltalt for at besvige dennes brandforsikring havde sat ild på en lade, hvori medtiltalte opbevarede en varemotorvogn m. v., hvorved hele gården, der tilhørte en tredjemand, nedbrændte. Tiltalte var iflg. lægeerklæringerne forfalden til drukkenskab, og alkoholistbehandling var forgæves forsøgt i forbindelse med prøveløsladelse fra hans seneste fængselsstraf. Landsretten fandt betingelserne efter strfl. § 62 nr. 4 til stede, men fandt det efter oplysningerne om tiltaltes personlige forhold ikke hensigtsmæssigt at anvende arbejdshus. Derimod dømtes tiltalte til anbringelse i helbredelsesanstalt for drankere, jfr. § 73, idet spørgsmålet om straffastsættelse udsattes med en prøvetid på 3 år med tilsyn af Dansk Forsorgsselskab i prøvetiden. Højesteret fandt derimod ved dom af 28. november 1961 (*U. 1962 p. 89*), at anbringelse i arbejdshus ville være den mest hensigtsmæssige foranstaltning. (To af syv dommere ville dog stadfæste dommen).

Den tredje sag angik en 56-årig mand, der siden 1940 i et meget betydeligt antal tilfælde var anset med bøde eller frihedsstraf for beruselse på offentlige steder, indtil 1955 ialt omkring 120

gange. I 1955 blev han for 98 tilfælde af beruselse i medfør af strfl. § 70, stk. 1, jfr. § 17, dømt til anbringelse i en helbredelsesanstalt for drankere, hvorfra han i 1957 blev udskrevet på prøve bl. a. på vilkår, at han gennemgik en alkoholistbehandling med antabus og underkastede sig tilsyn. Han rettede sig ikke efter vilkårene, og i 1960 blev sikkerhedsforanstaltningerne ophævet, idet tiltalte fandtes uheldelig, og tilsynet havde vist sig uigennemførligt. Han var også siden straffet for beruselse på offentlige steder i talrige tilfælde, herunder i løbet af tre måneder i 1961 ved fire underrettsdomme med hæfte og fængsel. Under anke af disse domme blev han ved H.D. 15. juni 1962 (*U. 1962 p. 650*), der stadfæstede Vestre Landsrets dom, under de foreliggende ganske særlige omstændigheder dømt til anbringelse i arbejds hus i medfør af strfl. § 62 nr. 4. To dommere af syv ville dog stadfæste underrettsdommene, idet de fandt det betænkeligt at anvende bestemmelsen på grundlag alene af lovovertrædelser af den pågældende art.

Om foranstaltninger over for drankere se Retslægerådets årsberetning 1955 p. 235.

En 42-årig mand, der tidligere var straffet 14 gange for berigelsesforbrydelser, navnlig tyveri, senest med fængsel i 2 år 6 måneder, fra hvilken straf han løslodes på prøve den 13. juli 1961, havde sammen med en anden fra 26. juli til 25. august s. å. under benyttelse af automobil gjort sig skyldig i en lang række indbrud og forsøg herpå i forretninger og andre virksomheder forskellige steder i Jylland og på Fyn, herunder flere tyverier af pengeskabe, som de åbnede ved hjælp af skærebrændere, der var stjålet, eller med hensyn til hvilke der forelå brugstyveri. Tiltalte, der af Retslægerådet var betegnet som henhørende til sinkegruppen og som psykopat, henførtes under strfl. § 17, men kunne ikke anses for uegnet til påvirkning gennem straf og dømtes ved H.D. 30. oktober 1962 (*U. 1962 p. 881*) til at tages i sikkerhedsforvaring. (Disse fra en dommer af fem for anbringelse i en forvaringsanstalt for psykopater).

Ved HD. 23. juni 1961 (*U. 1961 p. 795*) blev en påstand om sikkerhedsforvaring overfor en 30-årig, flere gange — senest med fængsel i 3 år — straffet mand, der bl. a. havde gjort sig skyldig i en række tyverier, heraf flere indbrud, bl. a. i en hjemmeværns-gård, hvor han havde stjålet 5 pistoler, ikke taget til følge. Han idømtes fængsel i 5 år. Tyveriet af pistolerne, af hvilke han til sin anholdelse havde båret den ene, ladet med nogle tidligere stjalne skarpe patroner, var begået natten til den dag, der gik forud for anholdelsen.

Om anvendelse af sikkerhedsforvaring se *U. 1956 p. 1007* (N.T.f.K. 1957 p. 290) og *1957 p. 500* (N.T.f.K. 1959 p. 55).

Ungdomsfængsel.

En 19-årig ustraffet mand havde en nat tildelt en vognmand, som han havde hyret, to slag i hovedet med et stålstativ, hvorved der bl. a. tilføjedes vognmanden et alvorligt sår i panden. Tiltalen lød på forsøg på røveri af særlig farlig karakter, men ved en nævningedom dømtes han alene efter strfl. § 244, stk. 4, jfr. stk. 2 og 3. Han fandtes endvidere skyldig i bedrageri og forsøg herpå og i dokumentfalsk og idømtes ungdomsfængsel. Denne dom stadfæstedes ved H.D. 29. juni 1962 (*U. 1962 p. 686*) efter forbrydelsernes karakter, og idet ungdomsfængsel efter hans personlige forhold fandtes formålstjenligt.

Ungdomsfængsel er endvidere anvendt ved Ø.L.D. 31. august 1961 (*U. 1961 p. 1080*) for legemsbeskadigelse efter strfl. § 245, stk. 2, jfr. stk. 1, i et særligt tilfælde, og ved H.D. 30. november 1962 (*U. 1963 p. 66*) for overtrædelse bl. a. af strfl. § 266, trusler overfor kæresten og voldsomme trusler overfor dennes moder.

En 18-årig ung mand var den 21. juli 1960 for tyveri idømt en betinget straf af fængsel i 3 måneder. Den 14. november s. å. vedtog han i retten 15 dagbøder à 15 kr. for et mindre tyveri. Samme dags morgen havde han fra en arbejdskammerat, som han delte værelse med, stjålet 100 kr., og den følgende dag stjal han fra samme 250 kr. og en elektrisk barbermaskine. Ved H.D. 17. maj 1961 (*U. 1961 p. 571*), der stadfæstede landsrettens dom, ansås han med ungdomsfængsel. To af fem dommere ville dog stadfæste underrettens fastsættelse af fællesstraffen til fængsel i 5 måneder under hensyn til forbrydelsernes mindre grovhed og omfang og det udståede langvarige varetægtsfængsel.

En knap 19-årig, ustraffet ung mand, der sammen med fire andre indbrudsvis havde stjålet og forsøgt at opbryde et penge-skab indeholdende ca. 40.000 kr., blev for dette og nogle mindre forhold ved Ø.L.D. 12. maj 1961 (*U. 1961 p. 859*) anset med ungdomsfængsel.

Om anvendelse af ungdomsfængsel, se Straffelovskommissionens betænkning vedr. ungdomskriminaliteten s. 52 og 72, Berg i N.T.f.K. 1957 p. 358 ff og Nordskov Nielsen i Juristen 1961 p. 412—13.

Betinget dom.

I N.T.f.K. 1961 p. 159 er refereret nogle domme om spørgsmålet: betinget straf eller ubetinget straf. Spørgsmålet har siden været fremme i en række højesteretsdomme.

En automobilforhandler havde ved berigtigelsen af omsætningsafgift af solgte vogne i fem tilfælde givet urigtige oplysninger over for toldvæsenet og herved i tre tilfælde gjort brug af købekontrakter, hvori han, efter at de var underskrevet af køberen in blanco, havde anført andre salgsvilkår end de aftalte, og i et

tilfælde benyttet en købekontrakt, som køberen havde underskrevet i den fejlagtige antagelse, at dens angivelser svarede til de aftalte vilkår. Han ansås foruden for overtrædelse af lov nr. 184 af 6. juli 1957 efter strfl. § 172, stk. 1, jfr. § 171 og § 173, og var ved landsretten — dog under dissens fra tre voterende — anset med en betinget straf af fængsel i 5 måneder samt efter strfl. § 58, stk. 2, med en bøde på 1500 kr. Ved H.D. 15. juni 1962 (*U. 1962 p. 646*) idømtes han en ubetinget straf af fængsel i 3 måneder under hensyn til, at det drejede sig om flere forhold begået af ham i hans erhverv, og til betydningen af, at toldvæsenet under de talrige ekspeditioner af denne art kan lægge de af automobilforhandlerne forelagte købekontrakter og andre oplysninger til grund.

H.D. 6. februar 1961 (*U. 1961 p. 340*) angik en 40-årig, ustraffet mand, der i baglokalet til sin butik havde behandlet en ham ubekendt $6\frac{3}{4}$ år gammel pige groft uterligt. Medens underret og landsret under hensyn til det om tiltaltes personlige forhold oplyste havde idømt en betinget straf af fængsel i 8 måneder, ændrede Højesteret under hensyn til forbrydelsens beskaffenhed straffen til en ubetinget straf af fængsel i 5 måneder. — En dommer stemte dog for stadfæstelse.

En sognerådsformand, der var kasserer og formand for et fælleskommunalt alderdomshjem, havde til egen fordel forbrugt ca. 14.300 kr. af hjemmets midler. Heraf havde han tilbagebetalt ca. 5.500 kr., medens resten henstod udækket, da der blev foretaget en uanmeldt revision, hvorved forholdet blev opdaget. Dagen efter fik han udbetalt et banklån på 12.000 kr. og dækkede restgælden. Han ansås ved H.R. 26. maj 1961 (*U. 1961 p. 588*) med en ubetinget straf af fængsel i 8 måneder.

Indsamlingen til en julespareforening blev forestået af en vælgerforening, hvis formand, der tillige var kasserer, hver uge modtog de indsamlede beløb til indsættelse i en sparekasse. Han forbrugte heraf til egen fordel 1800—2000 kr., som han imidlertid uden at opdagelse skete dækkede gennem et optaget lån. Det følgende år tilegnede han sig ca. 6000 kr., hvilket kom frem, da den årlige udbetaling skulle finde sted. Straks efter blev beløbet dækket af hans familie og gennem optagelse af lån. Ved H.D. 16. juni 1961 (*U. 1961 p. 765*) ansås han med en ubetinget straf af fængsel i 4 måneder. Dissens fra én dommer, der ville sætte fængselsstraffen til 6 måneder betinget.

En kommunal pantefoged, der tillige var medlem af sognerådet, opbevarede indgåede midler sammen med sine private penge, dog at en væsentlig del indsattes på en særskilt, privat bankkonto. Regnskabsførelsen var mangelfuld. Efter sin forklaring blev han på et vist tidspunkt klar over, at han anvendte beløb, som burde opbevares for og afregnes til kommunen, i sin

landbrugsbedrift og til at leve for. Ved en af ham senere på foranledning af sognerådet foretaget opgørelse, konstateredes et underskud på 14.000 kr. Han optog et banklån og afregnede med kommunen. Ved en foretagen revision viste det sig, at underskuddet var ca. 1600 kr. større. Han udstedte derefter efter kommunens ønske et ejerpantebrev på 25.000 kr. til sikkerhed for ethvert tilsvær, herunder de 1600 kr., og kommunen indgav ikke politianmeldelse. Kort efter solgte han ejendommen for 135.000 kr., og ejerpantebrevet ombyttedes med et køberpantebrev på 32.000 kr., som også skulle dække kommunens betydelige revisionsudgifter. Ved underret og landsret ansås tiltalte med en betinget dom af fængsel i 7 måneder; tre af de voterende i landsretten stemte dog for at gøre straffen ubetinget. Ved H.D. 24. januar (*U. 1962 p. 168*) stadfæstedes dommen med fem stemmer mod to.

Der kan endvidere henvises til den foran under straf og sikkerhedsforanstaltninger nævnte H.D. i *U. 1962 p. 747*, hvorved en 72-årig mand for underslæb til betydelige beløb under særlige omstændigheder ansås med betinget straf.

A og B havde sammen med en arbejdskammerat fra lageret på den fælles arbejdsplads, hvortil de skaffede sig adgang med en A som chauffør udleveret nøgle, tilegnet sig 2 sække hvidkløverfrø, som A solgte for 1166 kr., hvoraf B fik ca. 200 kr., medens A beholdt ca. 800 kr. Senere havde A alene skaffet sig adgang til lageret gennem en uaflåset port og tilegnet sig 4 sække frø til værdi 3600 kr. A, der var 34 år og ustraffet, og om hvis personlige forhold der forelå gode udtalelser, blev ved underret og landsret — ved sidstnævnte under dissens af tre voterende — anset med en betinget straf af 6 måneder; men ved H.D. 26. maj 1961 (*U. 1961 591*) gjordes straffen ubetinget under hensyn til beskaffenheden af de begåede forhold, herunder at det drejede sig om tyverier af ret betydelige værdier fra tiltaltes arbejdsplads. — B var 44 år og straffet mange gange for tyveri. Han havde, da tyveriet blev begået, været udskrevet på prøve fra forvaringsanstalten for psykopater i godt 4 år. Han havde fast arbejde og var blevet gift, og ægteskabet havde øjensynlig betydet en væsentlig stabilisering af ham både socialt og karaktermæssigt. Han, der tillige dømtes for overtrædelse af toldloven, fandtes ved landsretten egnet til påvirkning gennem straf, og ansås med en betinget straf af fængsel i 6 måneder. En dommer fandt ham dog strafuegnet, men ville ikke træffe andre foranstaltninger over for ham, end dem han allerede var undergivet. Ved H.D. 24. august 1961 (*U. 1961 p. 885*) stadfæstedes dommen, idet det efter omstændighederne fandtes at kunne have sit forblivende ved den betingede dom.

Ved tyverier på arbejdsplads er ubetinget straf blevet anvendt i H.D. 13. november 1961 (*U. 1962 p. 35*), H.D. 13. december 1961

(*U. 1962 p. 116*) med dissens angående en havnearbejder og H.D. 15. juni 1962 (*U. 1962 p. 652*). Derimod ansås en 27-årig mand, der tidligere havde vedtaget bøde for tyveri, og som ved to lejligheder under sit arbejde for et renholdningsselskab på en tobaksfabrik havde tilegnet sig cigaretter til en værdi af ialt 57 kr., ved H.D. 25. august 1961 (*U. 1961 p. 887*) med betinget fængsel i 60 dage under hensyn til den relativt lave værdi af det stjalne og hans gode personlige forhold, idet der i forbindelse hermed idømtes ham en bøde på 200 kr. i medfør af strfl. § 58, stk. 2, som affattet ved lov nr. 163 af 31. maj 1961. (Dissens såvel for ubetinget straf som for betinget straf uden bøde).

Om anvendelse af reglerne om betingede domme efter de ved sidstnævnte lov skete ændringer af straffeloven kan iøvrigt nævnes: Ø.L.D. 23. oktober 1961 (*U. 1962 p. 216*), der angik en 30-årig varevognschauffør, som under sit arbejde havde begået tre tyverier på godsbanegården og i fragtmanshallen. Ved underretten var der anvendt betinget dom med udsættelse af straffastsættelsen. Anklagemyndigheden ankede med påstand om betinget dom med straffastsættelse, og denne påstand toges til følge, idet det særlig under hensyn til grovheden af forseelserne ansås for mest formålstjenligt, at der i medfør af § 56, stk. 2, skete fastsættelse af straffen. — Udsættelse af straffastsættelse er sket ved V.L.D. 16. maj 1962 (*U. 1962 p. 708*) angående en knap 19-årig mand, der dømtes for indbrud m. v., og ved V.L.D. 15. juni 1962 (*U. 1962 p. 769*) angående en 27-årig mand, der havde slikket en 4½ årig pige på kønsdelene, hvilket forhold henførtes under § 224 jfr. § 222, stk. 2. Ved V.L.D. 11. april 1962 (*U. 1962 p. 698*) blev en 31-årig ustraffet mand for dokumentfalsk med hensyn til en check på 3340 kr. straffet med fængsel i 8 måneder, således at fuldbyrdelsen af 5 måneder blev udsat, jfr. § 58, stk. 1, under hensyn til oplysningerne om tiltaltes personlige forhold, og til at han havde tilbagebetalt det opnåede udbytte. — Ved V.L.D. 28. februar 1962 (*U. 1962 p. 535*) idømtes en 18-årig mand for tyveri og forsøg herpå samt brugstyverier af motorkøretøjer og forsøg herpå samt overtrædelse af færdselslovens § 16, stk. 1, dels en betinget straf af fængsel i 3 måneder, dels en ubetinget straf af hæfte i 60 dage. — Om fuldbyrdelse af betinget straf som følge af overtrædelse af vilkårene se V.L.K. 22. august 1962 (*U. 1962 p. 891*).

Om de nye regler se: Betænkning om forsorgsdomme og betingede domme 1953, Waaben i Juristen 1961 p. 391 ff og Nordskov Nielsen smst. p. 413 ff.

Forældelse.

T havde i 1954 gjort sig skyldig i blufærdighedskrænkelser og samleje med en 14-årig pige, som var betroet ham til opdragelse, og havde herved besvangret hende. Tiltale rejstes i 1960. Under-

retten fandt, at straffen, for så vidt sagen var blevet pådømt på den tid forbrydelsen blev begået, ville være blevet fastsat til fængsel i mere end 1 år, og strafansvaret ansås herefter ikke forældet, jfr. strfl. § 93, stk. 1 nr. 2. Vestre Landsret frifandt derimod på grund af forældelse, idet retten ved skønnet over, hvilken straf der var forskyldt, tog hensyn til den forløbne tid. Det siges herom i dommen: „Efter samtlige foreliggende omstændigheder, derunder at der er hengået mere end 6 år, siden de strafbare forhold ophørte, findes den af tiltalte forskyldte straf ikke at kunne fastsættes til mere end fængsel i 1 år.“ Denne dom stadfæstedes ved H.D. 17. april 1961 (*U. 1961 p. 513*) i henhold til grundene, idet dog et mindretal fandt, at forholdet var af en sådan grovhed, at straffen selv under hensyn til det forløbne tidsrum burde fastsættes til fængsel i 1 år 6 måneder.

Der kan endvidere henvises til H.D. 10. maj 1962 (*U. 1962 p. 492*) og til højesteretsdomme i U. 1952 p. 1017 og 1954 p. 932 samt til Hurwitz i Den danske kriminalret, alm. del p. 202.

Ved strfl. § 92, nr. 3, 2. pkt., er det overladt til retten at afgøre, om strafansvaret for overtrædelser af særlovgivningen kan bortfalde ved forældelse, dersom betingelserne herfor efter §§ 93 og 94 er til stede. Rækkevidden af denne bestemmelse var genstand for tvist i en sag, hvor nogle medlemmer af et ejendomsaktieselskabs bestyrelse fandtes skyldige i overtrædelse af aktieselskabslovens § 47, derved at de ved medvirken til forskellige dispositioner over selskabets midler havde ladet det mangle på forsvarlig undersøgelse og kontrol. Forholdene var begået fra december 1955 til oktober 1957; men tiltalen var først rejst i februar 1961, idet den havde været udsat på afgørelsen af en anden sag. Det var nu næppe tvivlsomt, at lovertrædelser af denne karakter som „hemmelige“ i almindelighed ikke bør anses forældet; men spørgsmålet var, om forældelse herefter var helt afskåret, eller om forældelse i den foreliggende sag desuagtet kunne statuere som følge af, at anklagemyndigheden i over 2 år forud for tiltalerejsningen havde været bekendt med det materiale, der dannede grundlaget for tiltalen. Dette mente Sø- og Handelsretten, der herefter fandt, at strafansvaret burde bortfalde. I H.D. 16. april 1962 (*U. 1962 p. 452*) siges det derimod: „Strafansvaret findes under hensyn til lovertrædelsernes karakter og sagens øvrige omstændigheder ikke at burde anses forældet i medfør af reglerne i strfl. § 92, nr. 3, 2. pkt., hvorved bemærkes, at den omstændighed, at tiltale i sagen har været udsat på afgørelsen af straffesagen mod . . . og først er rejst i februar 1961, ikke findes at give grundlag for strafansvarets bortfald ved forældelse“. De tiltalte ansås derefter med bøder. Selvom forældelse således ikke blev statueret, kan det formentlig efter dommens affattelse antages, at Højesteret ikke har tilsluttet sig den opfattelse, at over-

trædelser som de omhandlede altid er uforældelige, således som tilfældet er efter § 92, nr. 3, 1. pkt., med hensyn til bl. a. en del af § 296 og § 297. Det kan ikke være udelukket at lade forældelse indtræde efter et skøn over de foreliggende omstændigheder.

Om § 92, nr. 3, 2. pkt., kan henvises til højesteretsdomme i U. 1953 p. 1042 og 1958 p. 816 samt i H.R.T. 1957 p. 295 og til Hurwitz: Den danske Kriminalret, alm. del, p. 218—21 jfr. p. 206.

Uagtsomt manddrab.

T påkørte som fører af en personvogn i tåget vejr efter mørkets frembrud på en hovedvej bagfra en holdende lastvogn med påmonteret grusspredningsapparat, hvorved en passager i personvognen blev dræbt. Ved landsrettens dom fandtes det godtgjort, at T havde undladt at afpasse hastigheden efter forholdene, men det kunne ikke fastslås, at den havde været væsentlig højere end 60 km/t. T havde endvidere undladt at optræde hensynsfuldt og udvise agtpågivenhed. Han fandtes herefter ved nævnte dom skyldig i overtrædelse af færdselslovens § 35, stk. 1, og stk. 2, litra b, samt § 24, stk. 1. Derimod frifandtes han for overtrædelse af strfl. § 241, idet landsretten herom udtalte, at der ikke kunne ses bort fra muligheden af, at lastvognens venstre baglygte af grussprederen havde været skjult for tiltalte, og at det — henset til usikkerheden med hensyn til hvilken betydning dette forhold havde haft for ulykkens indtræden — fandtes overvejende betænkeligt at dømme T for uagtsomt manddrab.

Ved H.D. 12. marts 1962 (*U. 1962 p. 315*) blev resultatet det samme, idet fire dommere ikke fandt, at T ved det forhold, der ved landsrettens dom var anset bevist, havde udvist en sådan uagtsomhed, at forholdet kunne henføres under strfl. § 241, medens tre dommere fandt, at T også havde forskyldt straf efter denne bestemmelse.

Lignende afgørelse blev truffet ved Vestre Landsrets dom 15. marts 1961 (*U. 1961 p. 616*), der dømte føreren af et vareautomobil for overtrædelse af færdselslovens § 27, stk. 1, men frifandt for tiltale for uagtsomt manddrab. Vareautomobilen var i en ubevogtet jernbaneoverskæring med stærkt begrænsede oversigtsforhold stødt sammen med et motortog, hvorved 5 passagerer i automobilen dræbtes. Under hensyn til, at tiltalte kun havde mulighed for at se toget komme ved at standse op ca. 1 m fra jernbanespolet og der bøje sig fremover, samt til at der trods dette ikke blev givet fløjtesignal fra toget, før det var for sent, samt endelig til, at tiltalte, der var lokalkendt, regnede med at toget, der var forsinket, var passeret, fandtes der at have foreligget sådanne særlige omstændigheder, der havde indflydelse på ulykkens indtræden, at den udviste uagtsomhed ikke burde medføre strafansvar for uagtsomt manddrab. To af de voterende ville dog dømme for overtrædelse af § 241.

Om grænserne for den strafbare uagtsomhed og om årsagsforbindelsen ved uagtsomt manddrab kan henvises til højsteretsdomme i U. 1935 p. 1094, 1943 p. 472 og 1139 samt 1959 p. 107 og Hurwitz: Den danske Kriminalret, alm. del, p. 346 og 252—53.

Bedrageri.

I den ved H.D. 31. oktober 1961 (*U. 1961 p. 1047*) afgjorte sag var der spørgsmål om, hvorvidt der forelå forsæt til bedrageri. En kaptajnløjtnant af reserven, der gjorde tjeneste i Aalborg, blev forsæt til Ringsted. Han var nu tiltalt for bedrageri og forsøg herpå ved svigagtigt at have opnået og forsøgt at opnå godtgørelse for dobbelt husførelse, idet han i ansøgninger herom til Forsvarsministeriet havde betegnet sig som gift, uagtet han var separeret. Han havde underholdspligt over for tre hos hustruen værende fællesbørn og havde optaget et samliv med en i Aalborg boende kvinde, hvis husleje og skat m. v. han betalte. Tiltalte gjorde gældende, at han efter de gældende regler havde været berettiget til den nævnte godtgørelse, og at han ialtfald havde måttet tro sig berettiget hertil. Ved landsrettens dom var det lagt til grund, at hans undladelse af at oplyse, at han var separeret havde bevirket, at han havde fået udbetalt godtgørelse, som han havde været uberettiget til at oppebære. Flertallet fandt dernæst, at det måtte have stået ham klart, at de urigtige oplysninger af Forsvarsministeriet lagdes til grund for og var af betydning ved afgørelsen af, hvorvidt der skulle udbetales ham godtgørelse. Forholdet tilregnedes ham derefter som bedrageri og forsøg herpå. Højsterets flertal (fem dommere) tiltrådte, at tiltalte efter rigtig forståelse af reglerne ikke havde haft krav på godtgørelsen, men reglerne fandtes dog at åbne mulighed for rimelig tvivl i denne henseende. Herefter fandtes forholdet ikke at have været af en sådan klarhed, som måtte være forudsætningen for, at tiltalte kunne anses skyldig. Det bemærkedes herved, at det ikke ved dommen var fastslået, at tiltalte, når den nævnte mulighed for tvivl om reglerne rækkevidde toges i betragtning, havde været klar over, at han gennem de urigtige oplysninger ville opnå en godtgørelse, som han ved indgivelse af rigtige og udtømmende oplysninger ville have været afskåret fra. Disse dommere stemte derfor for frifindelse. Mindretallet (to dommere), der ikke gav udtryk for, at reglerne åbnede mulighed for tvivl, tiltrådte derimod efter det, der af landsretten var lagt til grund, at forholdet var tilregnet tiltalte som strafbart, uanset at det ikke var slået fast, om tiltalte havde haft positiv viden om, at meddelelsen af rigtige oplysninger ville afskære ham fra at få bevilget godtgørelserne.

Der kan henvises til Waaben: Det kriminelle forsæt s. 252 ff og Hurwitz: Den danske Kriminalret, sp. del, s. 443 ff.

Færdselsloven (frakendelse af retten til at føre motordrevet køretøj).

I tilslutning til referaterne i N.T.f.K. 1959 p. 64 og 1961 p. 170 af domme vedrørende frakendelse af førerretten som følge af kørsel på groft uforsvarlig måde kan nævnes nogle yderligere afgørelser. For oversigtens skyld er dommene opstillet i grupper; men der kan være grund til at påpege, at den enkelte afgørelse inden for hver gruppe er truffet på grundlag af et — ofte overordentlig vanskeligt — skøn over de i denne sag foreliggende omstændigheder, således at gruppeinddelingen ikke er udtryk for et forsøg på at angive, i hvilke situationer fradømmelse sker.

Ved H.D. 30. oktober 1962 (*U. 1962 p. 887*) blev førerretten for 6 måneder frakendt føreren af en lastmotorvogn med påhængsvogn, der havde overhalet en personmotorvogn under overskridelse af en fuldt optrukket spærrelinie, hvorved der skete sammenstød med en modkørende vogn. Derimod frakendtes førerretten ikke ved H.D. 19. oktober 1962 (*U. 1962 p. 856*), der angik et tilfælde, hvor en personmotorvogn med for stor hastighed havde overhalet en langsomt kørende lastmotorvogn med påhængsvogn, og derved havde overskredet en 35 m lang spærrelinie foran en bakketop; der var en reel sigteafstand på ca. 185 m og overhalingen kunne foretages uden reel risiko for sammenstød. — Frakendelse på grund af ulovlig overhaling er sket ved Østre Landsrets domme i *U. 1961 p. 463 og 838 og 1962 p. 728*.

Ved H.D. 27. april 1962 (*U. 1962 p. 472*) fradømtes førerretten for 6 måneder en 19-årig motorcyklist, der havde kørt ad Hareskovvej mod Frederikssundsvej i vådt føre med en hastighed af ca. 120 km/t og havde forbikørt et kryds med fodgængerfelt og en sidevej på højre side med en hastighed af ca. 100 km/t; han havde kun haft førerbevis i 2½ måned.

Kørsel med personautomobil gennem en tæt bebyggelse med en uforsvarlig fart af 85 km/t og forsøg på overhaling på uforsvarlig måde under anvendelse af unødigt og hensynsløs signalgivning med et dobbelttonet horn førte til frakendelse for 6 måneder ved H.D. 22. august 1961 (*U. 1961 p. 864*). Foruden på forseelsens beskaffenhed lagdes der vægt på, at tiltalte tidligere var anset med et betydeligt antal færdselsbøder.

Tilsidesættelse af *vigepligtsreglerne* forelå i følgende tilfælde: Føreren af et overlæst lastautomobil med påhængsvogn kørte med en hastighed af ca. 35 km/t fra en sognevej over en amtsvej, hvor der skete sammenstød med en fra højre kommende varebil, som han trods særdeles gode oversigtsforhold ikke havde set, og hvis fører og passager blev alvorligt kvæstede. Ved H.D. 13. januar 1961 (*U. 1961 p. 181*) frakendtes førerretten for 6 måneder, dog under dissens fra tre af syv dommere. — Frakendelse for 6 måneder skete også ved H.D. 13. marts 1962 (*U. 1962 p. 319*)

i et tilfælde, hvor føreren af en personvogn efter at have holdt ved stoplinien foran en hovedvej kørte over denne, hvorved der skete sammenstød med en fra højre kommende motorcykel, som han ikke havde bemærket; en passager på motorcyklen dræbtes. (Dissens fra to af syv dommere).

Påkørsel af fodgængere i *fodgængerfelt* førte til frakendelse for 6 måneder i følgende tilfælde: H.D. 18. december 1961 (*U. 1962 p. 128*), der angik føreren af en personvogn, der en aften på en dårlig belyst vej i København påkørte to fodgængere, der kom fra venstre. Den ene blev dræbt og den anden blev alvorligt skadet. Fodgængerfeltet var kendeligt ved belyste skilte. Vognens hastighed var mellem 40 og 50 km/t; den førte i ulykkesøjeblikket kun positionslys. — Endvidere H.D. 28. august 1962 (*U. 1962, p. 741*), der angik en 19-årig scooterfører, der foran et fodgængerfelt på Jyllingevej i København havde kørt med for stor hastighed — ca. 65 km/t — og undladt at holde tilbage for en kvinde, der fra højre var på vej over kørebanen, hvor han påkørte hende knap 1 meter fra midterrabatten. Hun pådrog sig et skinnebensbrud. — Se også Østre Landsrets dom i *U. 1962 p. 390* og vedrørende påkørsel ved sporvognsstoppested *U. 1961 p. 634*.

På grund af kørsel med motorkøretøjer, der var behæftet med *alvorlige mangler*, særlig med hensyn til bremserne, er førerretten frakendt for 6 måneder ved tre H.D. 7. april 1961 (*U. 1961 p. 488, 490 og 492*). Dette blev også resultatet i H.D. 29. maj 1962 (*U. 1962 p. 513*), der angik alvorlige mangler ved en varevogn med hensyn til nedsat bremseevne, nedsat styresikkerhed og manglende sidespejle. Ved H.D. 28. august 1962 (*U. 1962 p. 740*) frakendtes førerretten ligeledes for 6 måneder i et tilfælde, hvor føreren af en motorvogn, der var defekt, særlig med hensyn til styresikkerheden, var kørt ud på en hovedvej med en hastighed på ca. 50 km/t uden at respektere stoplinie og stoptavle. (Dissens fra tre af syv dommere, der bl. a. lagde vægt på, at det ikke med tilstrækkelig sikkerhed lod sig bedømme, i hvilket omfang manglerne ved vognen måtte være kendelige for tiltalte, og at det ikke var oplyst, at der opstod nogen konkret fare ved udkørsel på hovedvejen). — Se også Østre Landsrets dom i *U. 1962 p. 806*.

Ved H.D. 16. januar 1962 (*U. 1962 p. 159*) blev førerretten ikke frakendt (dissens) i et tilfælde, hvor føreren af et personautomobil på en hovedvej havde påkørt den nedsænkede bom ved en *jernbanelinie*. Han var blevet blændet af lygterne fra et automobil, der holdt på den anden side bommene. — Om en ulykke i en ubevogtet jernbaneoverskæring se Østre Landsrets dom i *U. 1962 p. 212*, hvorved førerretten frakendtes for 2 år.

Der kan iøvrigt henvises til Th. Petersen i Juristen 1963 p. 1.

Th. Gjerulff.